

какво ще бжде отъ мене. . . Господи, що
ща азъ да права сега?

— Продай вѣщата си, рѣкалъ Нейко.
Азъ ти давамъ за нея триста гроша.

Но Танчо не слушалъ вече Нейка и про-
дължалъ да говори:

— А кривъ ли сѣмъ азъ, че сѣмъ си-
ромахъ? Азъ сѣмъ честенъ, азъ никому не
сѣмъ направилъ зло, а ето, гледайте, какъ
са мжча и какъ страдая; а чорбаджииятъ,
агата, пашата и сичките крѣволоци, които
са хранатъ само съ безчестие и съ крѣвь —
живѣятъ въ своите вонаци, облачатъ са въ
коприна и кадифе, и преминуватъ дните
си щастливо; тѣмъ не е тѣшко даже отъ
нашата крѣвь, която тие пиятъ безмѣра, —
богато ние умираме отъ гладъ. „Царьтъ
иска пари!“ А що е далъ мене твоиятъ
царь? каква полза сѣмъ азъ видѣлъ отъ
него, за да му давамъ и азъ пари? Не за
това ли да му дамъ пари, че неговите тур-
ци, неговите кърджелие, делибаше, еничере